

Arrest

nr. 72 671 van 27 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie
en Maatschappelijke Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2011 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie van 21 december 2011 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en houdende het vasthouden in een welbepaalde plaats, beide betekend op 21 december aan de verzoekende partij.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 december 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 december 2011 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaarde dat hij op 7 november 2011 is aangekomen in België. Eén dag later, op 8 november 2011, vroeg hij voor de tweede keer in België asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Uit het toenmalige Eurodacverslag van 21 mei 2008 bleek dat betrokkene het grondgebied van de Dublin-Staten op illegale wijze was binnengekomen en op 29 augustus 2008 gaven de bevoegde Griekse autoriteiten hun akkoord tot overname van betrokkene op basis van artikel 10.1 van de Dublin-II-Verordening. Op 7 oktober 2008 werd verzoeker effectief naar Griekenland overgebracht.

Uit het huidige Eurodacverslag van 1 september 2011 blijkt dat betrokkene intussen in Griekenland, Noorwegen en Denemarken asiel heeft aangevraagd. Hierop richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek in toepassing van artikel 16(1)e van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening), aan de Noorse autoriteiten.

Deze hebben op 16 december 2011 ingestemd met de vraag tot terugname van verzoeker. Tevens blijkt dat verzoeker zich in Noorwegen bekend maakte onder enigszins afwijkende identiteitsgegevens met name A. M, geboren op 23 december 1974.

Op 21 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Deze beslissingen werd op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit zijn de bestreden beslissingen

"BIJLAGE 26 QUATER

*aan de persoon die verklaart te heten A. G. M. (Alias NO: A. M.)
geboren te Kabul op (in) 22.12.1978 (alias NO: 2.312.1974) van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REF.: 6254002

RR. Nr.: 078122251562

RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 7113, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten A. G. M. (Alias NO: A. M.)
geboren te Kabul op (in) 22.12.1978 (alias NO: 2.312.1974)
van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 07.11.2011 is aangekomen in België. Eén dag later, op 08.11.2011, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in "Kabul" op 22.12.1978.

Uit het Eurodacverslag van 01.09.2011 blijkt dat betrokkene in Griekenland, Noorwegen en Denemarken asiel heeft aangevraagd en de Noorse overheid heeft op datum van 16.12.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.11.2011 dat dit zijn tweede asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij asiel aanvroeg in Griekenland, Noorwegen en Denemarken.

Betrokkene verklaarde dat hij begin 2009 vanuit Griekenland per vrachtwagen naar Italië reisde. Via Italië en Frankrijk reisde hij per trein, bus en auto via Frankrijk naar België. Na een verblijf van enkele dagen bij vrienden in Brugge zou hij de trein via Denemarken en Zweden verder gereisd zijn naar Noorwegen. In Noorwegen vroeg betrokkene asiel aan. Betrokkene verklaarde dat hij van 26.01.2009 tot eind 2010 in Noorwegen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij met de trein naar Denemarken gereisd zijn. In Denemarken zou hij van 29.12.2010 tot augustus, september 2011 verbleven hebben. Vervolgens zou hij per trein via Duitsland naar België hebben willen reizen maar onderweg door de politie zijn tegengehouden in Duitsland en na één maand vasthouding naar Noorwegen te zijn overgebracht. Na één maand zou betrokkene Noorwegen verlaten hebben en via Denemarken naar Nederland zijn gereisd waar hij werd opgepakt door de politie en na één maand vasthouding wordt overgebracht naar Noorwegen. In Noorwegen zou betrokkene twee maanden in een opvangcentrum verbleven hebben alvorens per bus via Duitsland naar België te reizen waar hij op 07.11.2011 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Met betrekking tot deze tweede asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 21.05.2008 een eerste keer het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Uit het toenmalige Eurodacverslag van 21.05.2008 bleek dat betrokkene het grondgebied van de Dublin-Staten op illegale wijze was binnengekomen en op 29.08.2008 gaven de bevoegde Griekse autoriteiten hun akkoord tot overname van betrokkene op basis van art. 10.1 van de Dublin-II-Verordening. Op 08.09.2008 werd betrokkene vervolgens een bijlage 26quater met bevel om het grondgebied te verlaten betekend en op 07.10.2008 word betrokkene effectief gerepatrieerd naar Griekenland.

Rekening houdende met de bovenstaande informatie werd op basis van de gegevens in het Eurodacverslag van 01.09.2011 en betrokkenes verklaringen dat hij asiel aanvroeg in Noorwegen, voor betrokkene werd op 06.12.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening aan de Noorse autoriteiten verstuurd. De Noorse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 16.12.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 13 en 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Noorse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene in Noorwegen bekend staat onder de gegevens van A. M, geboren op 23.12.1974 met Afghaans staatsburgerschap.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Noorwegen aangaande de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Do verklaring van betrokkene dat Noorwegen hem zou hebben willen repatriëren naar Afghanistan (DVZ, vraag 21) wijst niet automatisch op een niet correcte of onmenselijke behandeling. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zonder meer zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3

EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zijn ooms W. A. K. en W. A. S. evenals zijn tantes W. M. en W. S, zijn oma A. A. en zijn zus B. N. in België zouden verblijven en allen de Belgische nationaliteit zouden hebben. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij nog volle nichten en neven heeft die eveneens in België wonen (DVZ, vraag 16). Met betrekking tot familieleden in Europa verklaarde betrokkene dat zijn zus M. I. F. in Denemarken woont (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot de verklaarde aanwezige familieleden van betrokkene die in België zouden verblijven dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf meerderjarig is en dat uit de afdruk van de identiteitskaarten die betrokkene neerlegde tijdens zijn asielaanvraag blijkt dat deze personen allen meerderjarig zijn. Met betrekking tot zijn oom W. A. S. (o.v. 4.879.338) blijkt uit diens administratief dossier eveneens dat deze meerderjarig is net zoals zijn verklaarde tante W. M. (ov. 4.975.692). Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende familieleden aangezien hij niet valt onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Dat betrokkene nog vele neven en nichten in België zou hebben, wijzigt niets aan het bovenstaande aangezien het hier neven en nichten betreft en betrokkene derhalve geen deel uitmaakt van het gezin van deze personen zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Derhalve is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde. Dat betrokkene's zus in Denemarken zou verblijven, wijzigt evenmin iets aan het bovenstaande.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.11.2011 wordt aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat er veel familieleden van hem in België wonen en dat hij bij hen wil zijn (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze opgegeven reden om specifiek in België asiel aan te vragen dient te worden opgemerkt dat het op zijn minst merkwaardig is dat betrokkene precies in België asiel zou willen aanvragen omwille van de aanwezigheid van familieleden maar de aanwezigheid van deze verklaarde familieleden in België blijkbaar pas van belang is nadat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen. Bovendien verklaarde betrokkene zelf tijdens zijn gehoor dat hij begin 2009 vanuit Griekenland via Italië en Frankrijk via België, Denemarken en Zweden naar Noorwegen reisde en hij dat hij gedurende twee tot drie dagen bij vrienden in Brugge, België verbleef (DVZ, vraag 13 wanneer, waar en hoe is de asielzoeker de Dublin verdragsruimte binnengekomen). Indien betrokkene precies omwille van de aanwezigheid van familieleden specifiek in België asiel wil aanvragen is het op zijn minst merkwaardig dat betrokkene geen asiel heeft aangevraagd toen hij in België was en gedurende twee tot drie dagen bij vrienden in Brugge verbleef. Zeker gezien de vaststelling dat de verklaarde familieleden van betrokkene zijnde W. A. K. (o.v. 4.660.948) en W. A. S. (cv. 4.879.338) evenals zijn tantes W. M. (o.v. 4.975.692) en W. S. (o.v. 4.398.319), zijn oma A. A. (o.v. 4.734.292) en zijn zus B. N. (o.v. 4.989.981), elk respectievelijk asiel aanvroegen op 15.09.1997, 17.09.1999, 04.07.2000, 21.12.1995, 29.06.2000 en 07.08.2000 en betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.05.2008 aangaf dat deze familieleden in België verbleven. Een kopie van dit eerste gehoor dd. 30.05.2008 is toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Betrokkene verklaarde aangaande zijn gezondheidstoestand dat hij psychische problemen zou hebben en dringend nood heeft aan psychologische bijstand (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij psychische problemen heeft en nood zou hebben aan psychologische bijstand, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Noorwegen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging of psychologische bijstand kan rekenen in Noorwegen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling in de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Noorwegen, die een verzet tegen de overdracht naar deze verantwoordelijke lidstaat zouden

rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat de Noorse autoriteiten hem zouden willen terugsturen naar Afghanistan en dat dit voor hem onmogelijk is. Betrokkene verklaarde verder dat de Deense autoriteiten zijn asielaanvraag niet in behandeling wilden nemen omdat Noorwegen verantwoordelijk was (DVZ, vraag 21).

Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat de loutere verklaringen dat Noorwegen hem zou willen repatriëren naar Noorwegen niet beschouwd kan worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Noorwegen. Er dient nogmaals te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Dat de aanvraag van betrokkene in Noorwegen zou zijn afgewezen (DVZ, vraag 13) en de verklaring van betrokkene dat Noorwegen hem wilde terugsturen naar Afghanistan wijst niet automatisch op een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Noorse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 13 en art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Noorse autoriteiten op de luchthaven van Oslo, G. in Noorwegen.”

En

“BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS

Gelet op artikel 51/5, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006,

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. G. M. (Alias NO: A. M.)

geboren te Kabul , op (in 22.12.1978 (alias NO: 23.12.1974)

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het voorwerp is van de beslissing dd. 21.12.2011 (1) tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

Overwegende dat

- uit het Eurodacverslag van 08.11.2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Griekenland, Noorwegen en Denemarken;

- *betrokkene er dus niet voor terugdeinst in meerdere landen een asielaanvraag in te dienen en zich bewust onttrekt aan de voor de behandeling van zijn asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat;*
- *betrokkene het voorwerp uitmaakt van een terugnameakkoord met Noorwegen dd. 16.12.2011 op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr° 343/2003 van 18.02.2003 (Dublin-II-Verordening);*
- *betrokkene Noorwegen vrijwillig verlaten heeft om in België asiel aan te vragen;*
- *betrokkene verklaarde dat hij familieleden in België heeft;*
- *deze familieleden echter geen deel uitmaken van het gezin van betrokkene en niet vallen onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art. 2.1 van de Dublin-II-Verordening;*
- *er geen geloof kan worden gehecht aan een eventuele belofte van betrokkene om zich aan te bieden om vrijwillig terug te keren naar de voor de behandeling van zijn asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Noorwegen;*
- *dit het vermoeden doet rijzen dat betrokkene geen vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing van weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en zich vrijwillig zal begeven naar het land dat verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag, namelijk Noorwegen.*

Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen;

Wordt besloten de betrokkene vast te houden te

CENTRUM VOOR ILLEGALEN BRUGGE (CIB)

ZANDSTRAAT 150

8200 SINT-ANDRIES-BRUGGE”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd, afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.3.2.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé en/of familie- en gezinsleven. Om te weten of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op

privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.2.3. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift de verwantschap tussen haar en haar grootmoeder, wat niet betwist wordt, doch dat verwerende partij weigerde te aanvaarden dat verzoeker een gezin vormt met zijn grootmoeder met wie hij samenwoont en die hem financieel ondersteunt. Zij meent dat *“Verband houdend met het recht op een familie- en gezinsleven komt verzoeker zelfs in aanmerking voor gezinshereniging op basis van hun familieband. Verzoeker wordt voor de behandeling van zijn asielaanvraag echter teruggestuurd naar Noorwegen waar hij geen sociale banden heeft”*.

Voorts wijst verzoekende partij er op dat ook bij relaties tussen verwanten, zoals tussen grootouders en kleinkinderen kan er sprake zijn van een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM en verwijst naar rechtspraak van de Raad (RVV 17 februari 2011, nr. 56201).

3.3.2.4. De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening gehouden heeft met de rechten die beschermd worden door artikel 8 van het EVRM en bovendien naast de grootmoeder ook andere ooms en tantes een zus vermeldt in België en een zus in Denemarken. Verwerende partij oordeelde evenwel dat er *in casu* niet wordt aangetoond dat verzoeker die meerderjarig is, deel uitmaakt van het gezin of van een van de gezinnen van deze ook meerderjarige in België verblijvende familieleden. Voorts wordt benadrukt dat uit verzoekers handelwijze geen bijzondere hechte band met zijn familie in België kan blijken. Immers stelt de bestreden beslissing de aanwezigheid van deze verklaarde familieleden in België is *“blijkbaar pas van belang (...) nadat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen. Bovendien verklaarde betrokkene zelf tijdens zijn gehoor dat hij begin 2009 vanuit Griekenland via Italië en Frankrijk via België, Denemarken en Zweden naar Noorwegen reisde en hij dat hij gedurende twee tot drie dagen bij vrienden in Brugge, België verbleef (DVZ, vraag 13 wanneer, waar en hoe is de asielzoeker de Dublin verdragsruimte binnengekomen) (...)Indien betrokkene precies omwille van de aanwezigheid van familieleden specifiek in België asiel wil aanvragen is het op zijn minst merkwaardig dat betrokkene geen asiel heeft aangevraagd toen hij in België was en gedurende twee tot drie dagen bij vrienden in Brugge verbleef”*.

Ten slotte wordt in het verzoekschrift vooral een financiële band met de grootmoeder benadrukt en stelt verwerende partij terecht: *“Een gezinsband tussen verzoeker en zijn grootmoeder kan niet worden vermoed en verzoeker brengt geen bijkomende elementen aan dat hij effectief geheel afhankelijk zou zijn van zijn grootmoeder”*.

3.3.2.5. Uit het niet betwiste gegeven dat verzoekende partij verkoos naar een land te vertrekken waar zij geen familieleden had die haar konden opvangen, terwijl zij een grootmoeder had in België, kan *prima facie* enkel afgeleid worden dat de relatie tussen verzoekende partij en haar grootmoeder niet zeer nauw was. Het gegeven dat verzoekende partij nu aangeeft te willen verblijven bij haar grootmoeder, en deze haar verzoek steunt, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er dient immers herhaald te worden dat artikel 8 van het EVRM enkel bestaande gezinsrelaties beschermt en uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De verwijzing naar het arrest nr. 56 201 van de Raad is *in casu* niet dienstig. De feitelijke situatie die aan de basis lag van voormeld arrest, waar sprake was van een hechte ouder-kindrelatie waarbij een ernstige vorm van afhankelijkheid werd aangetoond, is immers niet vergelijkbaar met deze in voorliggende zaak.

Verzoekende partij maakt daarnaast niet aannemelijk dat zij, in de korte tijd dat zij in België is, enig privéleven zou hebben dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat verzoekende partij *prima facie* niet aantoont dat de beoordeling van haar situatie door verwerende partij – dat geen schending van een door artikel 8 van het EVRM beschermde situatie aannemelijk werd gemaakt – incorrect is.

3.3.3. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is niet ernstig.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt zij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.4. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat een gedwongen terugkeer naar Noorwegen in strijd is met artikel 8 van het EVRM nu nagenoeg haar volledige familie duurzaam verblijft in België en de Belgische nationaliteit hebben en verzoekende partij geen eigen gezin heeft noch contact met familie in Afghanistan. Bovendien heeft verzoekende partij geen sociale banden in Noorwegen en is verzoeker financieel volledig afhankelijk van zijn grootmoeder bij wie hij inwoont. Voorts wordt gesteld dat verzoekende partij in aanmerking komt voor gezinshereniging met haar Belgische grootmoeder, zij binnen een korte tijdsspanne alle documenten in orde zal maken om de procedure tot aanvraag van gezinshereniging aan te vatten. Ten slotte meent verzoekende partij dat indien zij *“naar Noorwegen wordt teruggestuurd zal deze procedure niet kunnen worden opgestart”*.

Dat de betreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met de familiale situatie berust op een onvolledige en onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing die overigens initieel onvolledig werd overgemaakt aan de Raad.

Het nadeel dat de verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen, mag niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 8 januari 2003, nr. 114.306). Waar de verzoekende partij aanvoert dat haar kansen op familiehereniging verloren zouden gaan door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat geen aanvraag tot familiehereniging werd opgestart niettegenstaande verzoeker tweemaal in België verbleef. Bovendien is dit nadeel zoals door de verzoekende partij uiteengezet, speculatief, gesteund op de hypothese dat een dergelijke aanvraag zou worden ingewilligd en niet het rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont door haar bewering niet de ernst van het nadeel noch het moeilijk te herstellen karakter ervan aan. De bewering dat haar kansen op regularisatie verloren zouden gaan, volstaat niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

K. DECLERCK